

Erhvervsministeriet
Att.: Morten Bødskov

Humblebæk, d. 26/5 2025

Vedr. den uhjemlede forvaltningspraksis i Erhvervsstyrelsen og erstatning for de tab som jeg og mange andre er blevet påført som konsekvens heraf.

Med henvisning til din besvarelse af d. 28/4 2025 tillader jeg mig at rette henvendelse til dig igen, da den besvarelse som Erhvervsstyrelsen afgav, ikke indeholdt besvarelse af mit spørgsmål til dig.

Jeg finder derfor anledning til at præcisere og uddybe mit spørgsmål til dig.

- Det basale spørgsmål var om Erhvervsministeriet, som du er ansvarlig for, ikke overholdt sin forpligtelse til at sikre personer og virksomheder, som blev ramt af folketingets tvangsindgreb kompensation, i overensstemmelse med det pålæg som folketinget vedtog ved aktstykke 122 af 27/3 2020.

idet din besvarelse i øvrigt giver mig anledning til at stille nogle supplerende spørgsmål, jfr. efterfølgende nedenfor.

Som statsminister Mette Frederiksen udtalte ved pressemødet d. 11/3 2020 *"kommer vi til at begå fejl? Ja, det gør vi"*, og mit spørgsmål d. 23/3 2025 var derfor i høj grad begrundet i et ønske om at få besvaret, hvorvidt det var en fejl, at der i forhold til min situation og mange andres ikke blev tilvejebragt den fornødne hjemmel, eller hvorvidt det var en bevidst beslutning fra Folketingets side at udelukke en bestemt gruppe af personer for retten til kompensation.

Juridisk lapsus fra Erhvervsministeriets side

Der er kun én saglig begrundelse for de tilbagebetalingskrav som Erhvervsstyrelsen har rettet mod mig, og det er en åbenbar juridisk lapsus fra Erhvervsministeriets side som kan skyldes mange forskellige årsager.

Ét af de første spørgsmål man må spørge sig selv er, hvorfor Erhvervsministeriet valgte at bruge skattelovgivningen som bærende element i støtteordningen. Erhvervsministeriet kunne lige så godt have henset til definitionerne af, hvad der er en medarbejdende ægtefælle i den sociale lovgivning, arbejdsskadeforsikringsloven og mange andre steder, hvor begrebet har været sprogligt anvendt.

Der er intet i aktstykke 122 som indikerer, at Folketinget har haft skattelovningen i tankerne, da de pålagde Erhvervsministeriet at få udarbejdet hjemmelsgrundlaget.

Objektivt var skattelovgivningen så givet det rigtige sted at finde støtte, hvad også var det som blev gjort i den første lovebekendtgørelse som Erhvervsministeriet udarbejdede, hvor der i BEK nr. 332 af 1/4 2020 blev foretaget den relevante henvisning til kildeskattelovens § 25 A.

I henhold til den pågældende bekendtgørelse var jeg berettiget og ville derfor aldrig været blevet mødt med en tilbagebetalingskrav, hvis ikke det var at Erhvervsministeriet ændrede bekendtgørelsen.

Det har formodentlig været den hjemmel som Erhvervsstyrelsen har haft administreret efter og/eller har Erhvervsstyrelsen haft tolket, at den efterfølgende ændrede i BEK nr. 621 af 14/5 2020, hvor der i § 2, stk. 1, nr. 8 blev tilføjet et stk. 3 efter kildeskattelovens § 25 A, måtte forstås i sammenhæng med væsentlighedskravet i forhold til ægtefællens arbejdsindsats og ikke valget af beskatningsform.

Juridisk lapsus nr. 1

Der er to mulige forklaringer på, hvorfor ordlyden i § 2, stk 1, nr. 8 blev tilføjet.

Forklaring nr. 1

Den forhåbentlig rigtige er, at man i Erhvervsministeriet blev opmærksom på, at medarbejdende ægtefæller, som der var indgået lønftale med skulle søge efter en anden kompensationsordning, hvorfor ordlyden var nødt til at blive ændret i om. lønftaler mellem ægtefæller var omfattet af § 25 A, stk. 7. Den manglende henvisning hertil indebar derfor en juridisk lapsus.

Åbenbar juridisk lapsus nr. 2

Tilføjelsen af stk. 3 medførte så, det som må karakteriseres som en åbenbar juridisk lapsus nr. 2, da retsstillingen blev, at Erhvervsministeriet udelukkede personer som måtte have valgt beskatning efter stk. 8.

Det burde være åbenlyst for alle, at en sådan udelukkelse af en bestemt persongruppe ikke var det som Folketinget ved aktstykke 122 vedtog.

Forklaring nr. 2

Skal der være en anden forklaring kan det kun være, at nogen i Erhvervsministeriet har ment, at man skulle søge at begrænse statens udgifter mest muligt, hvilket en tilføjelse af stk. 3 ville gøre.

Ikke kun ville en sådan hjemmelfastsættelse indebære, at en bestemt persongruppe ikke kunne få kompensation, og hvis persongruppen skulle blive berettiget, så skulle de acceptere at betale noget mere i personskat, da stort set alle som har valgt stk.8-beskatningen gør det, da de ellers vil blive pålagt det som Folketinget ved sin vedtagelse af stk. 8-bestemmelse selv karakteriserede som en åbenbar urimelig og diskriminerende beskatningskonsekvens.

Hvis det er sådanne overvejelser Erhvervsministeriet måtte have gjort sig, indebærer det en retsstilling, at staten med ene hånd udbetaler kompensation og med den anden hånd tager noget af kompensationen tilbage.

Det var nok heller ikke en sådan situation Folketinget havde forestillet sig kunne opstå.

I en situation, hvor Erhvervsstyrelsen har anerkendt i en årrække at have administreret kompensationsordningerne i strid med hjemmelsgrundlaget og ingen kan afvise at kunne have påført staten et anseeligt million- eller milliardbeløb i tab uden at undersøge og kontrollere det, mener jeg ikke, at du som erhvervsminister bør overlade det til Erhvervsstyrelsen at besvare mine spørgsmål, slet ikke da det er Erhvervsministeriet som er den instans som bærer ansvaret for problemet.

Efter min opfattelse skal man i et samfund som Danmark kunne have tillid til, at offentlige myndigheder udøver sin administration med den fornødne lovhjemmel – og at der i situationer hvor det måtte vise sig ikke at have været tilfældet, at det ansvarlige ministerium får tilvejebragt den fornødne lovhjemmel og/eller får sikret, at de borgere som måtte have lidt tab grundet en uhjemlet forvaltningspraksis får tildelt erstatning for de tab som den ulovlige administration måtte have påført den enkelte.

Erhvervsministeriet bør også have tillid til at Erhvervsstyrelsen udøver sin forvaltning lovligt og at de oplysninger som Erhvervsstyrelsen i øvrigt måtte meddele mig, Erhvervsministeriet eller andre ikke er vildledende eller indeholder forkerte oplysninger.

Min sag dokumenterer, at Erhvervsstyrelsen efter eget udsagn har administreret kompensationsordningerne i strid med gældende lovhjemmel.

Der er intet i Erhvervsstyrelsens besvarelse som indikerer, at Erhvervsministeriet er blevet oplyst om den uhjemlede praksis, når der ikke er fremkommet andet end en tvetydig beklagelse af, hvis ”styrelsen har bidraget til eventuelle misforståelser”.

Jeg ved ikke, hvad er det for nogle misforståelser som Erhvervsstyrelsen henviser til – er det at det er Erhvervsstyrelsen som har haft misforstået hjemmelsgrundlaget?

Mine spørgsmål knytter sig alene til, hvorvidt Erhvervsministeriet og derved dig som erhvervsminister har til hensigt at reagere på kendskabet til, at Erhvervsstyrelsen har haft administreret kompensationsordningerne i strid med den gældende lovhjemmel.

Reaktionen kunne bl.a. bestå i, at du som erhvervsminister fik sikret den fornødne hjemmel med tilbagevirkende kraft, hvilket mig bekendt har været muligt i andre tilsvarende sager omhandlende uhjemlede forvaltningsafgørelser udover selvfølgelig at få undersøgt, hvordan en instans som Erhvervsstyrelsen kan komme til at administrere og træffe afgørelser uden hjemmel, så at ansvaret herfor med de eventuelle afledte konsekvenser en sådan uhjemlet administration måtte give anledning til, kan blive placeret det rigtige sted.

Det er ikke afgørende for mig, at den ene eller anden myndighed har begået fejl, det er ene og alene tilliden til den offentlige forvaltning generelt som betyder noget og at der på ingen måde kan rejses tvivl om, hvorvidt en forvaltning eller anden myndighed forsøger at skjule for omverdenen, at den har begået fejl og at der har været udøvet forvaltning uden lovhjemmel.

Jeg har bedt Erhvervsstyrelsen oplyse, hvor mange personer som har været omfattet af den uhjemlede administrationspraksis og hvor stort et beløb denne praksis kan have omfattet.

Staten vil i sagens natur følgelig have lidt et stort tab, hvis nogle af de personer som uberettiget måtte have fået udbetalt kompensation ikke er blevet mødt med tilbagebetalingskrav eller at de ikke er i stand til at tilbagebetale et rejst krav.

Jeg vedlægger til orientering kopi af min anmodning til Erhvervsstyrelsen omend jeg ikke har den helt store forventning om, at jeg vil modtage en specielt fyldestgørende besvarelse, hvad tiden må vise.

Jeg vil ikke tro det burde være et problem for Erhvervsministeriet at få indsigt i de faktiske tal, ikke mindst hvor stort et beløb staten kan have udsigt til at have tabt som følge af styrelsens uhjemlede administration.

Udover det indledende spørgsmål ønsker jeg også din besvarelse af mine supplerende spørgsmål

- Vedtog folketinget ved aktstykke 122 efter din og Erhvervsministeriets opfattelse, at ægtefæller som frivilligt måtte have valgt beskatning efter kildeskattelovens § 25 A, stk. 8 ikke skulle gives ret til kompensation omfattende begge ægtefæller?
- Er du forud for min henvendelse blevet gjort bekendt med, at Erhvervsstyrelsen har administreret kompensationsordningen for selvstændigt erhvervsdrivende i strid med den gældende hjemmel?

Vil du på grundlag af den af Erhvervsstyrelsens ubestridte uhjemlede forvaltningspraksis tage initiativ til enten at få tilvejebragt den fornødne lovhjemmel med tilbagevirkende kraft eller alternativt at pålægge Erhvervsstyrelsen at anerkende et erstatningsansvar for det tab jeg har lidt som konsekvens af Erhvervsstyrelsens uhjemlede afgørelser.

Sagens principielle indhold

Ved samtaler med Skattestyrelsen er jeg blevet bekendt med, at jeg bestemt ikke er den eneste somer blevet udsat for tilbagebetalingskrav fra Erhvervsstyrelsens side afledt af, at Erhvervsstyrelsen i tilsvarende sager selv har haft opdaget den manglende hjemmel eller at der er sket pålæg fra anden side.

Skattestyrelsen har tilsyneladende et stort antal sager som udelukkende drejer sig om stk. 3 og stk. 8 problematikken – men Skattestyrelsen kan intet gøre andet end at give afslag, da skattelovgivningen ikke giver mulighed for at ændre valg af beskatningsregel så lang tid efter de relevante indkomstår.

Anlæg af retssager

Hvis ikke du som Erhvervsminister får repareret på den åbenbare juridiske lapsus, bliver jeg bragt i den situation, at min eneste mulighed for at forfølge min kompensationsret vil være anlægge en retssag mod ikke kun Erhvervsministeren, men også Erhvervsstyrelsen, hvis ikke de vil anerkende deres erstatningsansvar eller du pålægger dem det.

Tvinges jeg til det, mener jeg det vil være udtryk for magtmisbrug og magtfordrejning, der minder om magtfuldkommenhed, fra statens side. Denne opfattelse vil blive bestyrket, hvis jeg ikke får tilladelse til fri proces mod både Erhvervsministeriet og Erhvervsstyrelsen.

I lighed med min første henvendelse er dette brev tillige tilsendt samtlige folketingspartiers erhvervsordførere.

Jeg ser frem til at modtage din besvarelse.

Med venlig hilsen

Bolette Haarbye

Gl. Strandvej 7
3050 Humlebæk